Lieta Nr.129082515/1-0098-16/21

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā, 2016.gada 3.februārī

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas tiesnese L.Podoļska rakstveida procesā izskatot lietu /pers. A/ (/pers. A/), personas kods /personas kods/ (turpmāk - iesniedzēja) sūdzībā par Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes (turpmāk - iestāde) 2015.gada 9.jūlija lēmumu Nr.D57/04/511068201/1

konstatēja

2015.gada 30.jūnijā iesniedzējai sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols - paziņojums Nr.511068201 par to, ka 2015.gada 30.jūnijā plkst.20.50 transportlīdzeklis MAZDA, valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ bija novietots stāvēšanai /adrese/, Rīgā vietā, kur var neļaut braukt citiem transportlīdzekļiem, ar ko neievēroja Ceļu satiksmes noteikumu (turpmāk - CSN) 136.2.punkta prasības, izdarot Latvijas APK 149.^{10}panta piektās daļas 4.punktā minēto administratīvo pārkāpumu, iesniedzējai uzlikts naudas sods 40 EUR apmērā (lietas 8.lapa).

Minēto administratīvā pārkāpuma protokolu - paziņojumu iesniedzēja pārsūdzēja un ar iestādes 2015.gada 9.jūlija lēmumu Nr.D57/04/511068201/1 atstāts negrozīts 2015.gada 30.jūnija administratīvā pārkāpuma protokols - paziņojums Nr. 511068201 (lietas 16.-17.lapa).

2015.gada 5.augustā Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā saņemta iesniedzējas sūdzība par iestādes 2015.gada 9.jūlija lēmumu Nr.D57/04/511068201/1.

Iesniedzējas sūdzībā norādīts, ka pirmajā iesniegumā viņas rīcībā nebija visa informācija par CSN 136.2.punkta pārkāpumu. Tagad tā ir un iesniedzēja var paskaidrot, ka automašīna MAZDA ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ tika novietota stāvēšanai 2015.gada jūnija mēneša sākumā un netika braukta, kur tā arī tika fiksēta. 2015.gada 30.jūnijā plkst.20.50, pie mājas /adrese/. Tieši tajā vakarā blakus iesniedzējas mašīnai tika novietota blakus mājas iedzīvotāja personīgais auto, līdz ar to nobloķējot brauktuvi, neievērojot CSN 136.2.punktu, kā rezultātā tika veikts zvans no kaimiņa Rīgas pašvaldības policijai, jo viņam ir traucēta pārvietošanās ar savu auto. Šajā gadījumā iesniedzēja sevi par vainīgu neuzskata, bet kaimiņu no blakus mājas gan, jo tieši viņš ar mašīnas novietošanu blakus iesniedzējas mašīnai ir pārkāpis noteikumus. Lūdz objektīvi izvērtēt sūdzību (lietas 6.lapa).

2015.gada 14.septembrī Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā saņemti iestādes pārstāvja paskaidrojumi, kuros norāda, ka 2015.gada 9.jūlijā iestāde konstatēja, ka transportlīdzeklis ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ novietots stāvēšanai pie /adrese/, Rīgā, pārkāpjot CSN 136.2.punktu.

Latvijas APK 149.^{10}panta piektās daļas 4.punkts paredz administratīvo atbildību par stāvēšanu vietās, kur transportlīdzeklis var neļaut braukt (iebraukt vai izbraukt) citiem transportlīdzekļiem vai traucē gājēju pārvietošanos un uzliek par pienākumu iestādei uzlikt naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam četrdesmit *euro* apmērā.

Saskaņā ar Latvijas APK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Par pierādījumiem lietā var kalpot administratīvā pārkāpuma protokols-paziņojums, iestādes darbinieku ziņojumi un foto attēli, kur redzams, ka transportlīdzeklis novietots stāvēšanai. Tā kā lietā nav strīda par to, ka transportlīdzeklis novietots stāvēšanai, lai iesniedzēju sauktu pie administratīvās atbildības, pamatojoties uz Latvijas APK 149.^{10}panta piektās daļas 4.punktu, ir nepieciešams konstatēt, ka iesniedzēja ir novietojusi transportlīdzekli vietā, kas traucē transportlīdzekļu kustību vai gājēju pārvietošanos.

Ceļu satiksmes likuma 1.panta 8.punktā ir noteikts, ka Ceļu satiksmes noteikumi ir Ministru kabineta normatīvais akts, kas nosaka ceļu satiksmes kārtību un ir saistošs visām fiziskajām un juridiskajām personām. Ceļu satiksmes likuma 19.pants nosaka, ka Ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāizpilda šā likuma, CSN un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus; jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības.

Izvērtējot lietā esošos pierādījumus kopsakarā ar iesniedzējas paskaidrojumiem, iestāde konstatē, ka lietā nepastāv strīds par to, ka transportlīdzeklis bija novietots stāvēšanai administratīvā protokola-paziņojuma Nr.511068201 norādītajā vietā. Iestādei nav jāpierāda, ka transportlīdzeklis traucē kādam transportlīdzeklim vai gājējam. 2010.gada 1.novembrī tika izdarīts grozījums CSN 136.2.apakšpunktā ar kuriem aizstāts 136.2.apakšpunkta vārds "neļauj" ar vārdiem "var neļaut", no kā secināms, ka, lai konstatētu pārkāpumu, nav nepieciešams konstatēt, ka transportlīdzeklis uz pārkāpuma konstatēšanas brīdi ir novietots tā, kā tas neļauj pārvietoties citiem ceļu satiksmes dalībniekiem, bet gan, ka transportlīdzeklis ir novietos tā, ka tas var traucēt citiem ceļu satiksmes dalībniekiem. Uz ko norādījusi arī Administratīvā rajona tiesa, proti, lai iesniedzēju sauktu pie administratīvās atbildības par izdarīto pārkāpumu, nav nepieciešams konstatēt sekas, nav nepieciešams fiksēt brīdi, ka reāli kādam transportlīdzeklim iesniedzējas transportlīdzeklis traucē. Bet gan, lai atzītu, ka iesniedzēja ir izdarījusi pārkāpumu ir pietiekoši fiksēt, ka transportlīdzeklis ir novietots tādā veidā, ka tas varētu traucēt citiem transportlīdzekļiem vai gājējiem (Administratīvā rajona tiesas 2011.gada 24.novembra spriedums lietā NrA420608610).

Iesniedzējai novietojot transportlīdzekli, bija jāņem vērā, fakts, ka transportlīdzeklis var traucēt citiem satiksmes dalībniekiem, jo pamatojoties uz CSN 1.40.apakšpunktu stāvēšana ir transportlīdzekļa apturēšana, ja tā nav saistīta ar pasažieru iekāpšanu transportlīdzeklī vai izkāpšanu no tā, kravas iekraušanu transportlīdzeklī vai izkāpšanu no tā, kā arī transportlīdzekļa apturēšanu uz laiku, kas nepārsniedz piecas minūtes, ja tā ir saistīta ar pasažiera iekāpšanu transportlīdzekli vai izkāpšanu no tā, kravas iekraušanu transportlīdzeklī vai izkraušanu no tā. Šī tiesību norma kopā ar CSN 70.punktā minēto norāda, ka transportlīdzekļa apturēšana ir transportlīdzekļa vadītāja manevrs, kas izdarīts ceļu satiksmē, līdz ar ko ir radušās attiecības Ceļu satiksmes likuma pirmās daļas 5.punkta izpratnē (Administratīvā rajona tiesa Rīgas tiesas nama 2013.gada 4.marta spriedums lietā Nr.142210512). Ņemot vērā iepriekš minēto, nav nozīmes, kurš vadītājs novietojis transportlīdzekli pirmais, bet gan fakts, ka pārkāpuma konstatēšanas brīdī abi transportlīdzekļi traucē citiem ceļu satiksmes dalībniekiem pārvietoties.

Turklāt iestāde uzskata, ka iesniedzējas izdarītais pārkāpums nav uzskatāms par maznozīmīgu šādu iemeslu dēļ.

Latvijas APK 21.panta pirmā daļa nosaka, ka tad, ja izdarītais administratīvais pārkāpums ir maznozīmīgs, institūcija (amatpersona), kas pilnvarota

izlemt lietu, var atbrīvot pārkāpēju no administratīvās atbildības un aprobežoties ar mutvārdu aizrādījumu.

Ceļu satiksmē izdarīta pārkāpuma atzīšanai par maznozīmīgu Latvijas APK 21.panta otrā daļa paredz divus kritērijus: pirmkārt, par attiecīgo pārkāpumu paredzētais naudas sods nepārsniedz četrdesmit; otrkārt, šis pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai.

Satversmes tiesa ir atzinusi, ka satiksmes drošību apdraudoša nodarījuma kaitīgums un bīstamība izpaužas tajā apstāklī, ka persona, kuras rīcībā ir paaugstinātas bīstamības avots - transportlīdzeklis, neievēro normatīvajos aktos ietvertos CSN vai transportlīdzekļu ekspluatācijas noteikumus un rezultātā tiek nodarīts kaitējums cilvēka dzīvībai, veselībai, kā arī sabiedrības drošībai. Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 19.panta ceturto daļu, katram ceļu satiksmes dalībniekam ir tiesības uzskatīt, ka arī citas personas ceļu satiksmes norisē izpildīs noteiktās prasības (Satversmes tiesas 2011.gada 11.janvāra spriedums lietā Nr. 2010-40-03 9.2).Viena no galvenajām tiesību normas pazīmēm ir tā, ka tiesību norma satur obligātus priekšrakstus jeb vispārsaistošu regulējumu. Ar tiesību normu palīdzību, ievērojot taisnīguma un vienlīdzības principus, valsts panāk gan jau radušās, gan potenciālas interešu konflikta situācijas atrisinājumu (Satversmes tiesas 1999. gada 9. jūlija spriedums lietā Nr. 04-03(99)).

Iestāde konstatē, ka konkrētajā gadījumā Latvijas APK 21.pants nav piemērojams, jo apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanas gadījumā vainīgo personu obligāta sodīšana ir nepieciešama, lai nodrošinātu kārtību ceļu satiksmē un vienveidīgu tiesību normu piemērošanu. Turklāt pastāv tiesiskais regulējums, kas uzliek par pienākumu sodīt visas personas, kas ir izdarījušas minēto pārkāpumu, lai panāktu vienlīdzīgu attieksmi pret visām personām un taisnīguma ievērošanu, piemērojot administratīvos sodus.

Augstākās tiesas Senāts 2009.gada 12.februāra spriedumā lietā Nr. SKA-15/2009 atzinis, ka administratīvais pārkāpums ir atzīstams par maznozīmīgu, ja ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus (tostarp izdarītā administratīvā pārkāpuma raksturu un citus lietā būtiskus apstākļus), administratīvā soda uzlikšana par izdarīto pārkāpumu nebūtu lietderīga. Citiem vārdiem, izdarītais pārkāpums ir tik nebūtisks, ka par to pārkāpējam nav nepieciešams uzlikt sodu, bet ir pietiekami izteikt mutvārdu aizrādījumu, kas ir preventīvs (audzinoša rakstura) līdzeklis, kas vērsts uz to, lai persona, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu, saprastu savas uzvedības prettiesiskumu un turpmāk to nepieļautu (Augstākās tiesas Senāts 2009.gada 12.februāra spriedums lietā Nr.SKA-15/2009). Lai atzītu pārkāpumu par maznozīmīgu saskaņā ar Latvijas APK 21.pantu, nepieciešams konstatēt tādus konkrētajai lietai raksturīgus apstākļus, kuri gan neizslēdz administratīvi pārkāpuma esību (sastāvu), bet kuru dēļ jebkāda soda piemērošana attiecīgajā situācijā būtu pārmērīga vai neadekvāta. Konkrētā gadījumā iesniedzēja rīcībā nav konstatējamas Latvijas APK 33.panta pazīmes.

Atzīt pārkāpumu par maznozīmīgu pie konkrētā lietā esošiem apstākļiem būtu pretrunā ar Latvijas APK 22.pantu, kas nosaka, ka administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likuma ievērošanas un sadzīves noteikumu cieņāšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, ka citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus un radītu haosu ceļu satiksmē.

Ņemot vērā minēto un iestādes lēmumā norādīto, iestādes pārstāvis lūdz tiesu noraidīt iesniedzējas sūdzību par iestādes lēmumu **(**lietas 25.-26.lapa).

Ar 2015.gada 12.augusta Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas tiesneses lēmumu pieņemta iesniedzējas sūdzība. Līdz tiesas noteiktajam termiņam - 2015.gada 30.septembrim no lietas dalībniekiem nav saņemti lūgumi izskatīt lietu tiesas sēdē, nav pieteikts noraidījums tiesnesim, nav saņemti lietas dalībnieku lūgumi.

Administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma pārsūdzēšanas un sūdzību izskatīšanas kārtību rajona (pilsētas) tiesā regulē Latvijas APK normas un tieši divdesmit trešā „a" nodaļa.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.^{6}panta septīto daļu tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, izlemj šādus jautājumus:

1) vai ir noticis administratīvais pārkāpums;
2) vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā;
3) vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu;
4) vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību;
5) kāds administratīvais sods piemērojams personai;
6) vai apmierināms pieteikums par zaudējumu atlīdzību, kam par labu un kādā apmērā tas piedzenams;
7) kā rīkoties ar lietiskajiem pierādījumiem un citām administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā izņemtajām lietām, mantām un piemēroto garantijas naudu.

Izvērtējot sūdzībā norādītos argumentus, tiesnese iestādes 2015.gada 9.jūlija lēmuma Nr.D57/04/511068201/1 pamatojumu atzīst par pareizu un pietiekamu, tāpēc saskaņā ar Latvijas APK 289.^{13}panta trešo daļu pievienojas iestādes motivācijai un to neatkārto, bet norāda savus apsvērumus. Tāpat tiesnese iepazīstoties ar lietas materiāliem, nekonstatē, ka iestāde administratīvās lietas izskatīšanas procesā iestādē būtu izdarījusi procesuālus pārkāpumus, kas būtu par pamatu minētā lēmuma atcelšanai.

Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 19.panta pirmo daļu ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāizpilda šā likuma, Ceļu satiksmes noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus; jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības.

Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 "Ceļu satiksmes noteikumi" 136.2.punkts (redakcijā 01.10.2014.-31.12.2015.) nosaka, ka aizliegts stāvēt: citās vietās, kur stāvošs transportlīdzeklis var neļaut braukt (iebraukt vai izbraukt) citiem transportlīdzekļiem vai traucē gājēju pārvietošanos.

Atbilstoši Ministru kabineta 2015.gada 2.jūnija noteikumu Nr.279 "Ceļu satiksmes noteikumi" 122.2.punktam (redakcijā 01.01.2016. - spēkā esošs) aizliegts stāvēt: citās vietās, kur stāvošs transportlīdzeklis var neļaut braukt (iebraukt vai izbraukt) citiem transportlīdzekļiem vai traucē gājēju pārvietošanos.

Tiesnese secina, ka transportlīdzekļu stāvēšanas kārtību regulē gan spēku zaudējušie, gan spēkā esošie CSN un ņemot vēra, ka nav atcelts akts, kas paredz administratīvo atbildību par stāvēšanas kārtības pārkāpšanu Latvijas APK izpratnē, jaunais CSN regulējums nepadara to par nesodāmu. Turklāt atbilstoši Latvijas APK 8.panta pirmajai daļai, persona, kura ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir atbildīga saskaņā ar likumu, kas ir spēkā pārkāpuma izdarīšanas laika un vietā.

Latvijas APK 149.^{10}panta piektās daļas 4.punktā noteikts, ka par stāvēšanu vietās, kur transportlīdzeklis var neļaut braukt (iebraukt vai izbraukt) citiem transportlīdzekļiem vai traucē gājēju pārvietošanos, uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam četrdesmit *euro* apmērā.

Atbilstoši Latvijas APK 243.panta pirmās daļas noteikumiem, pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Latvijas APK 243.panta piektā daļa nosaka, ka administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem. Turklāt atbilstoši minētā panta astotajai daļai, to, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā.

Saskaņā ar Latvijas APK 244.pantu institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Latvijas APK 289.^{6}panta piektā un sestā daļa nosaka, ka tiesa tieši pārbauda pierādījumus lietā. Tiesa nav tiesīga pēc savas iniciatīvas iegūt pierādījumus un tos pārbaudīt.

Vienīgi tiesa var noteikt, kuri pierādījumi ir nozīmīgi lietā būtisku faktu vai apstākļu noskaidrošanai. Tiesa var ņemt vērā arī, vai pierādījumi lietā ir pietiekami, kā arī vai citi pierādījumi nav lieki un nevajadzīgi apgrūtinoši lietas izskatīšanai. Tas vien, ka procesa dalībnieka un tiesas viedoklis par lietas izspriešanai nepieciešamajiem pierādījumiem atšķiras, nevar būt par pamatu secinājumam, ka tiesa nav pilnīgi, vispusīgi un objektīvi izvērtējusi lietā esošos pierādījums (*Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 24.maija spriedums lietā Nr.SKA-219/2007 11.apakšpunkts*).

Izvērtējot administratīvā pārkāpuma protokolā (lietas 8.lapa) un policijas amatpersonas ziņojumā norādīto informāciju (lietas 9.lapa), lietas materiālos esošās fotogrāfijas (lietas 10.-12.lapa) kopsakarā ar pārējiem lietas materiāliem nepārprotami secināms, ka administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā laikā un vietā iesniedzējas transportlīdzeklis novietots stāvēšanai vietā, kur var neļaut braukt citiem transportlīdzekļiem.

Lietā nav iegūti pierādījumi iesniedzējas sniegtajiem argumentiem, kādēļ viņai būtu bijušas tiesības ignorēt CSN 136.2.panta prasības un kas rada tiesības viņai novietot transportlīdzekli norādītajā vietā. Līdz ar to tiesa iesniedzējas rīcību vērtē kā nolūku izvairīties no administratīvās atbildības un soda, jo ceļu satiksmes dalībnieka pienākums ir transportlīdzekli novietot atbilstoši likuma prasībām.

Ņemot vērā minēto, tiesnese atzīst, ka iestāde savā lēmumā ir atsaukusies un izvērtējusi visus lietā iegūtos pierādījumus un pamatoti konstatējusi, ka ir objektīvi apstiprināts administratīvā pārkāpuma izdarīšanas fakts un tā izdarīšanas apstākļi, kā arī ir pilnībā pierādīts administratīvā pārkāpuma sastāvs. Līdz ar to iesniedzēja ir pārkāpusi CSN 136.2.punkta (šobrīd CSN 122.2.punkta) prasības un izdarījusi administratīvo pārkāpumu, par kuru paredzēta atbildība Latvijas APK149.^{10}panta piektās daļas 4.punktā. Tāpat iestāde savā lēmumā ir izvērtējusi iesniedzējai uzliktā soda mēra pamatotību un samērīgumu izdarītajam administratīvajam pārkāpumam, ko tiesnese atzīst par atbilstošu administratīvā soda mērķim un nesaskata iespēju iesniedzējas atbrīvošanai no administratīvās atbildības, ņemot vērā lietā konstatētos apstākļus.

Atbilstoši Latvijas APK 289.^{12}panta otrajai daļai rajona (pilsētas) tiesa, izskatot sūdzību vai protestu administratīvā pārkāpuma lietā, taisa vienu no šādiem spriedumiem:

1) atstāj lēmumu negrozītu, bet sūdzību vai protestu noraida;
2) atceļ lēmumu un izbeidz lietu;
3) atceļ lēmumu un taisa spriedumu, ar kuru konstatē personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un uzliek sodu;
4) groza soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu.

Šādos apstākļos tiesnese atzīst, ka iesniedzējas sūdzība un tajā minētie apgalvojumi nav pamatoti, līdz ar to sūdzība ir noraidāma, bet iestādes 2015.gada 9.jūlija lēmums Nr.D57/04/511068201/1 ir likumīgs, tāpēc atstājams spēkā.

Ņemot vērā minēto un saskaņā ar Latvijas APK 1.pantu, 8.pantu, 9.pantu, 243.pantu, 244.pantu, 289.^{6}pantu, 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu, 289.^{13}pantu, 289.^{17}pantu, 289.^{18}pantu, tiesnese

nosprieda

noraidīt /pers. A/ (/pers. A/), personas kods /personas kods/ sūdzību par Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes 2015.gada 9.jūlija lēmumu Nr.D57/04/511068201/1.

Atstāt negrozītu Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes 2015.gada 9.jūlija lēmumu Nr. Nr.D57/04/511068201/1.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 (desmit) darba dienu laikā no tā paziņošanas dienas Rīgas apgabaltiesā, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā.

Tiesnese L.Podoļska